

ŠVELNIAI TARIANT

Eilės

* * *

sunku tuo patikėti,
bet štai aš ir vėl ant suoloelio,
dabar jau sostinėj,
bene svarbiausioj aikštėj,
tarp bomžų, riedlentininkų ir
krentančių lapų po naujais
žibintais valgau ketvirtį viščiuko,
užsigerdamas degtine, nes turiu
laukti, nes turiu dar laiko

kaip ir tie 12–14 metų riedlentininkai,
tik iš pirmo žvilgsnio beprasmiškai
bandantys važiuodami pašokti, ore
apversti riedlentę, ant jos nušokti ir
toliau važiuoti, o įsižiūrėjus ima atrodyti, kad
tie paaugliai šitaip bando harmonizuoti pasaulį,
visu rimtumu važinėja, todėl ir neduoda tam bičiui riedlentės,
nes jis važiuotų maivydamasis
prieš savo mergą, griūtų ir viską sugadintų;
jie iš visų jėgų stengiasi įvaldyti
tą lentą ant keturių ratų taip, kad pasaulis susiklostytų kuo gražiau, kaip ir tos
merginos gatvėje, siekiančios atrodyti geriau nei ant podiumo,
jos grožiu bando išgelbėt pasaulį, nes kas gi kitas jei ne jų grožis
kaukši kulniukai, mūsų pasaulį

prie mūsų kala, ir vis dar nesam
pražuvę

ir jau man viską bešiuenant
į savo užrašų knygelę, išmargintą hieroglifais,
prieina pavargėlis ir taip iš toli pradeda:
ar galiu, atsiprašau,
stengiuosi būti švarus,
bet va, gėda sakyti, nukritau iki pačio dugno,
ar į snukį neduosit, šiaip tai duoda iš karto, vos priėjus,
labai atsiprašau,
bet gal kaip nors, gal galit pačio pačio
pigiausio ėdesio nupirkti

na truktelėjom dar, susivertė kone iki dugno – brangus daiktas,
sako, per jį ir nupuoliau,
jis, atseit, buvęs muzikantas,
saksofoną pūtė ir prasigėrė;
studentaudamas dirbo ligoninėj budinčiu,
matyt, iš ten ir tatuiruotė ant kaklo

radom neįtikėtinai pigios dešros, net nežinojau,
kad tokios būna, ir batono, ir, jeigu būtų neįžūlu, dar pačio pačio
pigiausio alaus, be abejo, ir stipriausio,
išėjęs ilgai spaudė ranką ir rodėsi esąs kone sukrėstas,
kažką šnekėjo, šnekėjo, dėkojo, o aš galvojau, ar ne pirmą kartą
taip pavalgydinau išalkusį,
ir tarsi jau ramesnis, tarsi apsidraudęs kokioj dangaus kanceliarijoj
nuo piktųjų, kurių jau antra diena baugiai dairaus,
iš bankomato netyčia vietoj 200 išsiėmęs 2000 litų,
jau gali sakyti, kad tiesiai svetimo miesto puotai,
o prie kasos, kad krapščiau geležiuokus,
atseit, štai koks aš dvasingas, ne tai kad antrus –

paskutinius marškinius atiduodu

na, bet man jau reikia palengva slinkti prie teatro,
kur turi pasirodyti mano žmona po spektaklio,
laukiu dabar, akies krašteliu žiūrėdamas, kiek meta tam gitaristui

o štai ir mano išgelbėtasis, žvilgteli į mane, pažįsta, bet neišsiduoda, kiek atsilikęs gerokai jaunesnis
su kapišonu ant galvos nusmukusiom kelnėm beveik kaip ir aš

o štai ir sulaukiu, mano žmona net kalbėti nenori, toks buvo prastas tasai spektaklis

* * *

su J. A. Pabrėža

ne kitoks ir aš šiandien,
turiu savo burnelę,
labiausiai skolingas Viešpačiui Dievui:
kartais taip nusišvendrina –
labai geras lietuviškas žodis, į jį kažkaip
viskas krūvon susibėga –
ir gamta nušvinta, ir žmogui atleidžia,
ko bereikia, niekas akių neužgula,
koja už kojos sau nirvinėji sekmadieniais –
argi ne puikus dar vienas lietuviškas žodis,
visokiems niekniekiautojams labai prie širdies,
ir tik tarp lūpų tie žodžiai kažkaip,
lyg plaktųsi kas į orą

va, jau vasara baigias,
o aš ir vėl neperskaičiau filosofų,
be kurių, sako, neapeisi niekaip mano amžiaus

išminties meilės, neturiu pasiutimo dėl jos, ir viskas,
tai labai lengvai nuveda mane kojos aplinkkeliais
tarkim, pas bičiulį,
tas klausia,
ar daug parašiau kaime viešėdamas
– ne, visai nieko,
ir kam man tiek daug,
argi ne pats jis kadaise taip rašė

po teisybei, ir man nedaug tereikia,
o ir gydytojai pataria mažinti
pokalbių trukmę mobiliuoju,
pritariu jiems, kaip ir
fizikams bei matematikams,
juk ir jie ne kitokie –
niekada nežinos, kur susikirs
dvi lygiagretės tiesės,
todėl per daug nesusireikšmina,
ir kaip tu čia susireikšminsi,
jei vis tiek pralaimėsi,
o jei kur ir išloši, tai kitur būtinai
prakiši

ir aš kartą kalbėjau, ten, matyt,
angelai kažkokie buvo, nes kalbėjo užtikrintai,
o aš gi nežinau, net neįsivaizduoju
daugelio dalykų, ko gero, svarbiausių,
o jie net su pašaipą, ir, žinoma, nieko neaiškina,

tai aš, toks prastas žmogelis,
kuriam jau seniai išgaravo visi sąmojai,
ėmiau jaustis kaltas,
niekam tikęs, na, tiesiog

žioplas, kad nežinau,
neturiu supratimo apie
kompiuterinius virusus,
galaktikų ūkus,
triušių poeziją
ir pomirtinį gyvenimą

tada galvoju,
kiek aistros yra neturėjime,
tik pasigirt nėra kuo,
ir iš viso nekaip juk atrodo,
neišdulkinęs tūkstančio
kito moteriškaičių,
oi, užjuoktų mane negyvai prancūzų ir kiti filosofai,
bet tai ką man dabar,
nevislus aš esu sutvėrimas

o mudu su žmona išties
nejdomūs:
dar niekada pas mus
nebuvo įsilingavęs
įspūdingesnis vakarėlis,
todėl bičiuliai nenoriai eina pas mus į svečius,
mes neturime balkono,
o laiptinėj kaimynė augina gėles,
žodžiu,
nėra kur rūkyti;
mes nepasakojame nuotykių,
nes jų ir nėra,
tiesiog nesusimezga mums *crazy* istorijos,
o nuotyčiai trikdo (ko gero),
ko gero ir mes kitus trikdome,
ima klausinėti,

kaip mes gyvenam,
ar viskas gerai,
ir ką jiems atsakyti?
jei ko ir norėtume,
tai gyventi nuošalesnėje vietoje
ir kad būtų medžių aplink

ir paskui dar ilgai aš stebėjau,
kaip šarkelė, amžinai madingom spalvom
pasipuošus, nutūpus ant kryžiaus,
žvalgosi – ko ji žvalgosi, kažko nerimauja,
o gal ji tiesiog šarkelė,
patogiai nutūpus, markstos prieš saulę,
nežinau, tikrai, negaliu pasakyti,
kaip slenka jai laikas,
ir aš pats, matai, kai baigiu šias eiles
kaži kur atsidūręs – Gotlande, vidury jūros
(todėl šios eilės nevientisos,
kaip ir visi žioplų galvojimai,
bet niekada nežinosi, kas ir kur susikirs)
dabar leidžia pirmąsias snaiges
ir liepia – žiūrėk

NEKALTO PRASIDĖJIMAS

Eilėraščiai

BULVIAKASIS SEKMADIENĮ

Sukritom ant kelių.

Į vieną dideles, į kitą – mažas.

Dideles, dideles. Mažas, mažas.

Po truputį, pamažu ir Žemaitijoje
nušvito saulutė.

(Dideles, dideles. Mažas, mažas.)

Mus pamačiusios gervės sukruoto –
šliūžtelėjo visos į Afriką.

Didelės, didelės. Mažos, mažos.

Taip skambina kaimelyj varpai.

APIE MERGAIŲ

Neatsargi mergaitė

pro šalį ėjo ir žvilgtelėjo į mane.

Į mane pasilenkė ir, oi!

įkrito. Su visom saulėgražom rankoj.

Neatsargi mergaitė.

GYVENU PRIE EŽERO

Būna išvedu arklius,

tai dar pastoviu tarp meldų,

pažiūriu, nors, žinau, nieko nauja,

bet va papratimas toks.

ARBATA

Sėdėjom vienas prieš kitą.

Pūtėm arbatą.

(O iš tikrųjų taip kits kitam
veidus glostėm.)

Rimantas Kmita, *Nekalto prasidėjimo*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 1999, p. 17, 34, 72, 84.

UPĖS MATAVIMAS

eilėraščiai

TOKIOMIS KOPĖTELĖMIS LIPTI

tokiomis kopėtelėmis lipti

pradžiai į medžio viršūnę

šiek tiek suirzus:

jei be sparnų, tai nors kopėtelėmis

lipti toliau iki debesies et,

iki pačio dangaus

lipti, kabarotis ir

jau visai išsekusiam

žvalgytis nuo paskutinės pakopos:

kaip čia dabar nulipus

* * *

Ji sėdi rimtame vakare,
kur kalbama apie poeziją, kultūrą,
kur visi inteligentiški.

Ji sėdi, nes sėdėti čia reikia,
reikia klausytis, šypsotis,
atitinkamose vietose rodyti savo reakcijas,
nuomonę, tik labai dviprasmiškai,
jeigu kas.

Ji sėdi. Ilgai tam ruošėsi,
Rinkosi rūbą, visaip bandė plaukus,
vis svarstė, kokį pasirinkt makiažą.

Ji sėdi. Pasilenkia. Kužda kažką
kaimynei į ausį –

tik seilių pursleliai
šviesoj

* * *

tarytum ten kas nors yra
staiga atidarai duris,
įsiverži, apžiūri ir aplakstai
visus kampus,
tarytum ten kas nors yra

tarytum ten ko nors nebūtų,
sustoji ir krapštai paausj,

eini laukan ir uždarai duris,
tarytum ten ko nors nebūtų

* * *

na ir kelias, sūkumais tik mėto –
žmogelis, pavargęs, gal net ne šitam pasaulyj
žingsniuoja galvą nuleidęs, kai užmeta,
nei atsiremsi kur, visos mašinos šaukia ant jo

ir tas aidas tarp betoninių sienų

bet į savo dalią nespjauna,
vingiuoja ne iš kur kitur, iš darbo,
tai kas, kad šiek tiek užtrukęs

lyg švino kas būtų pripylęs į kojas

sunku jam

politileninis jo maišelis
su spalvotom papūgom

* * *

bičiulis atlankė, seniai matytas,
karo tarnybą einantis

pokalbio pradžiai lyg ir pasakoja kas ir kaip,
kokie viršininkai, kokie jaunuoliai

betgi ne dėl to susitikom,
kažkada skaitėm Tao Juanmingą

nuo scenos trise,
aš turėjau pradėti, ilgai tylėjau

o paskui, visai ne pagal aktorinio meno
taisykles, pasakiau, kaip paprastai gyvenu

publika ir mokytojai mūsų
liko ne itin patenkinti

betgi mums buvo gana –
kaip ir dabar –

sėdim, akių kampučiais šypsomės,
ir taip ramu nugėrus pusbutelį dviese

Rimantas Kmita, *Upės matavimas*, Kaunas: Nemunas, 2002, p. 91, 15, 60, 10, 41.